

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

14 декември 1979 година*

„Забрана за внос - основаване на съображения за обществен морал - член 36 от Договора - стоки с порнографско съдържание”

По дело 34/79

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на House of Lords (Обединено кралство) в производството, висящо пред този съд между

Regina

и

Maurice Donald Henn и John Frederick Ernest Darby

относно тълкуването на членове 30 и 36 от Договора предвид националните и конвенционални разпоредби, които забраняват вноса на материали, които са с порнографско естество,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н А. О'Кееффе и г-н А. Touffait, председатели на състав, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н Р. Pescatore, г-н Mackenize Stuart и г-н G. Bosco, съдии,

генерален адвокат: г-н J.-P. Warner,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящето

Решение

1. С Определение от 22 февруари 1979 г., заведено в Съда на ЕО на 1 март 1979 г., House of Lords (Камарата на лордовете) е поставила, по силата на член 177 от Договора за ЕИО, няколко въпроса относно тълкуването на членове 30, 36 и 234 от Договора. Тези въпроси са възникнали в контекста на наказателното преследване срещу жалбоподателите, които на 14 юли 1977 г. са били обявени за виновни от Crown Court d'Ipswich за редица престъпления. Само едно от обвиненията повдигнати срещу жалбоподателите има отношение към настоящото препращане - наличие „на умишлено нарушаване на забраната за внос на материали с неприлично или непристойно съдържание в нарушение на раздел 42 от Customs Consolidation Act от 1876 г. и раздел 304 от Customs and Excise Act от 1952 г.”

* Език на производство то: английски.

2. Материалите, посочени от съответното обвинение срещу жалбоподателите, са представлявали част от пратка от няколко кутии с филми и списания, които са били внесени в Обединеното кралство на 14 октомври 1975 г. с камион, който е пристигнал във Felixstowe с ферибот от Rotterdam. Обвинението се отнася до шест филма и седем списания, всичките с произход от Дания.
3. Жалбоподателите са обжалвали своята присъда пред Court of Appeal of England and Wales (Англия и Уелс). Този съд е отхвърлил жалбите с Решение на 13 юли 1978 г. На 9 ноември 1978 г. House of Lords е разрешил на двамата жалбоподатели да предявят иск. На 29 януари 1979 г., след изслушване на жалбоподателите, House of Lords е решила, че е необходимо да сезира Съда на ЕО в съответствие с член 177 от Договора с въпросите, поставени в определението за препращане.
4. Жалбоподателите твърдят, че в Обединеното кралство не съществува политика в областта на обществения морал по отношение на материалите с неприлично и непристойно съдържание. В това отношение те посочват разликите, които съществуват в Обединеното кралство между законите, прилагани в различните части на националната територия. Те твърдят освен това, че пълната забрана за вноса на материали с неприлично и непристойно съдържание е довела до прилагане на по-строги правила за вноса от тези, които се прилагат на национално ниво, и представляват произволна дискриминация по смисъла на член 36 от Договора.
5. Според приетото изложение на правото, приложено към определението за препращане, е вярно, че в тази област законите в различните части на Обединеното кралство, т.е. Англия и Уелс, Шотландия, Северна Ирландия и Остров Ман, се различават помежду си и че всеки един произтича от различни източници, някои от които са от „common law” (общо право), а други от закона.
6. Според същото изложение, различните закони в Обединеното кралство признават и прилагат два различни и различни един от друг критерия. Първият, наречен в изложението като „стандарт А” се отнася до изразите „неприличен или непристоен”, които се появяват в митническото законодателство и в някои други области на законодателството и също така се използват за определяне на обхвата на престъплението по английския „common law” „грубо нарушаване на добрите нрави”. Според изложението, тези определения изразяват единната идея относно нарушаване на установените правила по отношение на благоприличието, изразът „неприлично” има най-ниската степен, а „непристойно” - най-високата.
7. Вторият критерий, посочен в изложението като „стандарт Б”, се отнася до израза „непристоен”, който е използван самостоятелно в Законите за материалите с непристойно съдържание от 1959 г. и 1964 г., (които се прилагат само в Англия и Уелс) и с него се определя обхвата на някои престъпления по „common law” в Англия и Уелс, Шотландия и Северна Ирландия. Според изложението, този израз се отнася до една по-ограничена

категория материали, а именно - тези които водят до „покваряване и развърщаване” на лицата, изложени на въздействието на тези материали.

8. Законите за материалите с непристойно съдържание от 1959 г. и 1964 г. установяват някои престъпления, свързани с публикуването на материали с непристойно съдържание, но изключват от приложното си поле значението на „материалите с неприлично съдържание” според закона, публикуването на които е допустимо на основата на интереси в областта на науката, литературата, изкуството, или познанието или други предмети с обща значимост.

9. Обикновеното притежаване с нетърговска цел на материали, които нарушават стандарт А или стандарт Б, не представляват престъпление в нито една част на Обединеното кралство.

10. Съответните разпоредби относно вноса на порнографски материали са в раздел 42 от Customs Consolidation Act от 1876 г. и раздел 304 от Customs and Excise Act от 1952 г. Те се прилагат на цялата територия на Обединеното кралство. Накратко, те предвиждат, че материалите с непристойно и неприлично съдържание подлежат на конфискуване и унищожение при пристигането им в Обединеното кралство и че всеки, който се опита по измамен път да внесе такива материали в Обединеното кралство, е виновен за престъпление. В приложение 7 към Customs and Excise Act от 1952 г. се предвижда процедура, която да позволява да се сезира съда, при установяване на това дали материалите, подлежат на конфискация.

По първия въпрос

11. С първия въпрос се пита, дали закон на държава-членка, който забранява вноса в тази държава на порнографски материали, представлява мярка с равностоен на количествено ограничение ефект върху вноса по смисъла на член 30 от Договора.

12. Този член предвижда, че „количествените ограничения върху вноса и всички мерки, имащи равностоен ефект” се забраняват между държавите-членки. Ясно е, че тази разпоредба включва забрана за внос, доколкото това представлява най-крайната форма на ограничение. Изразът, използван в член 30, следователно трябва да бъде тълкуван като равностоен на израза „забрани или ограничения върху вноса”, които се срещат в член 36.

13. Следователно, отговорът на първия въпрос е, че закон като посочения в този случай, представлява количествено ограничение върху вноса по смисъла на член 30 от Договора.

По втория и третия въпрос

14. Вторият и третият въпрос са формулирани по следния начин:

„2. Ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен, следва ли член 36, първо изречение да се разбира в смисъл, че държава-членка може законно да

налага забрана за внос на стоки от друга държава-членка, които са с неприлично или непристойно съдържание, според разбирането на нейното вътрешно право?

3. По-специално:

i) Има ли държава-членка право да поддържа такива забрани с цел да предотврати, да предпазва или да намали вероятността от нарушения на националното право на всички части на митническата територия на държавата?

ii) Има ли право държава-членка да поддържа такива забрани, като се имат предвид националните стандарти и характеристики на тази държава-членка, които се съдържат в националното законодателство на съставните части на митническата територия на тази държава, включително законодателството, което налага такава забрана, независимо от различията между законодателствата на съставните части?”

Уместно е тези въпроси да бъдат разгледани заедно.

15. Съгласно член 36 от Договора, разпоредбите, които се отнасят до свободното движение на стоки в рамките на Общността, не представляват пречка за забрани върху вноса, които са основани, *inter alia*, „на съображенията за обществен морал”. По принцип, всяка държава-членка е компетентна да определи в съответствие със своята ценностна скала и в избраната от нея форма изискванията за обществен морал на своята територия. Във всеки случай, безспорно е, че законовите разпоредби, прилагани в Обединеното кралство по отношение на вноса на материали, които са с неприлично или непристойно съдържание попадат в обхвата на правомощията, запазени за държавите-членки с член 36, първо изречение.

16. Всяка държава-членка има право да налага забрани върху вноса, които се основават на съображения за обществен морал на цялата си територия, така както е определено в член 227 от Договора, независимо от нейната конституционна структура и предоставянето на законодателните правомощия по въпросния предмет. Фактът, че съществуват известни различия между действащите закони в различните части на държавата-членка не ограничава държавата-членка да прилага единна концепция по отношение на наложените забрани за внос, които се основават на съображения за обществен морал, върху търговията с другите държави-членки.

17. Следователно, отговорът на втория и третия въпрос следва да бъде, че член 36, първо изречение следва да се тълкува като означаващо, че държава-членка може по принцип законно да наложи забрани върху вноса, от която и да е друга държава-членка на материали с неприлично и непристойно съдържание, както това се разбира от националното ѝ законодателство, и че такива забрани могат законно да се прилагат на цялата ѝ национална територия, дори ако по отношение на въпросната област съществуват

различия между действащите законодателства в различните части на съответната държава-членка.

По четвъртия, петия и шестия въпрос

18. Четвъртият, петият и шестият въпроси са формулирани по следния начин:

„4. Ако забраната за внос на стоки е допустима на основания за обществен морал или обществен ред и е наложена с такава цел, може ли такава забрана независимо от това да представлява средство за произволна дискриминация или прикрито ограничение на търговията в нарушение на член 36?

5. Ако отговорът на въпрос 4 е утвърдителен, дали фактът, че забраната, наложена на вноса на такива стоки, се различава по обхват от тази, наложена с наказателното законодателство за притежаване и публикуване на такива стоки в държавата-членка или в която и да е нейна част, задължително съставлява средство за произволна дискриминация или прикрито ограничение на търговията между държавите-членки, така че да противоречи на изискванията на член 36, второ изречение?

6. Ако наложената забрана за внос може, а забраната за притежаване и публикуване не може административно да се прилага от митническите служители, отговорни за проверката на стоките на мястото на внасянето им, този факт има ли някаква връзка с отговора на въпрос 5?”

19. С тези въпроси House of Lords взема предвид становищата на жалбоподателите, основани на някои различия между, от една страна, забраната за внос на въпросните стоки, която е абсолютна, и от друга страна, действащото законодателство в отделните части на Обединеното кралство, което очевидно е по-малко строго в смисъл, че простото притежаване на материали с неприлично съдържание за нетърговски цели не съставлява престъпление където и да е на територията на Обединеното кралство и че, макар и да има обща забрана, търговията с подобни материали подлежи на известни изключения, а именно - тези в полза на материали, които имат научна, литературна, художествена или образователна цел . Като се вземат предвид тези различия, повдигнат е въпросът дали забраната за вноса не би могла да попадне в обхвата на член 36, второ изречение.

20. Съгласно член 36, второ изречение, ограниченията върху вноса, посочени в първото изречение не могат да „представляват средство за произволна дискриминация или прикрито ограничение върху търговията между държавите-членки”.

21. С оглед да се отговори на поставените въпроси, е уместно да се вземе предвид функцията на тази разпоредба, която е насочена към предотвратяване използването не по предназначение на ограниченията на търговията на основанията, посочени в член 36, второ изречение, по начин, който или води до дискриминация по отношение на стоките, които

произлизат от другите държави-членки, или косвено защитава някои национални стоки. Не такава е общата цел на забрана, като действащата такава в Обединеното кралство, върху вноса на материали с неприлично и непристойно съдържание. Каквито и да са различията в действащите законодателства по въпроса в отделните части на Обединеното кралство и независимо от факта, че те съдържат известни изключения от обхвата, тези закони, взети като цяло, имат за цел да забранят или най-малкото да ограничат производството и търговията на публикации или материали с неприлично или непристойно съдържание. При тези обстоятелства е допустимо да се направи заключение, от цялостна гледна точка, че в Обединеното кралство не съществува законна търговия с такива стоки. Забраната за внос, която може в известно отношение да е по-строга от някои от законодателствата, прилагани в Обединеното кралство, не може следователно да бъде разглеждана като съставляваща мярка, насочена да предостави непряка защита на някоя национална стока или насочена към създаване на произволна дискриминация между стоки от този тип в зависимост от това, дали те са произведени на национална територия или в друга държава-членка.

22. Следователно, отговорът на четвъртия въпрос следва да бъде, че ако забраната за внос на стоки е допустима на основания на обществения морал и ако тя е наложена с такава цел, изпълнението на такава забрана не може, при отсъствието във въпросната държава-членка на законна търговия със същите стоки, да съставлява средство за произволна дискриминация или прикрито ограничение на търговията в нарушение на член 36.

23. При тези обстоятелства не е необходимо да се отговаря на петия и шестия въпрос.

По седмия въпрос

24. Със седмия въпрос се пита, дали, независимо от повдигнатите по-горе въпроси, държава-членка може законно да налага забрана за вноса на такива стоки от други държави-членки, като се позовава на задълженията предвидени в Женевската конвенция от 1923 г. за пресичане на трафика на материали с непристойно съдържание и на Всемирната пощенска конвенция (подновена в Лозана през 1974 г., влязла в сила на 1 януари 1976 г.), предвид значението на разпоредбите на член 234 от Договора.

25. Член 234 предвижда, че правата и задълженията, които произтичат от споразумения, сключени преди влизане в сила на Договора между една или повече държави-членки, от една страна, и от една или повече трети страни, от друга, не се засягат от разпоредбите на Договора. Независимо от това, доколкото такива споразумения не са съвместими с Договора, заинтересованата държава-членка е длъжна да предприеме всички необходими мерки за отстраняване на установените несъответствия.

26. От сравнението на гореизложените съображения с разпоредбите на конвенциите, на които се позовава House of Lords, е видно, че спазването от страна на Обединеното кралство на тези международни конвенции е малко

вероятно да доведе до конфликт с разпоредбите относно свободното движение на стоки, като се вземе предвид изключението, от член 36 по отношение на каквито и да е забрани за вноса, основани на съображения за обществен морал.

27. Следователно, отговорът на седмия въпрос следва да бъде, че, доколкото държава-членка се възползва от резервите, които се отнасят до защитата на обществения морал, предвидени в член 36 от Договора, разпоредбите на член 234 не забраняват на държавата-членка да изпълнява задълженията си, които произтичат от Женевската конвенция от 1923 г. за пресичане трафика на материали с непристойно съдържание и на Всемирната пощенска конвенция (подновена в Лозана през 1974 г., влязла в сила на 1 януари 1976 г.).

По съдебните разноски

28. Разходите, направени от правителството на Обединеното кралство и от Комисията, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване.

29. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от House of Lords, с определение от 22 февруари 1979 г., реши:

1. Закон на държава-членка, който забранява какъвто и да е внос на порнографски материали в тази държава представлява количествено ограничение върху вноса по смисъла на член 30 от Договора.

2. Член 36, първо изречение следва да се тълкува като означаващ, че държава-членка може по принцип законно да наложи забрани върху вноса, от която и да е друга държава-членка на материали с неприлично и непристойно съдържание, както това се разбира от националното ѝ законодателство и че такива забрани могат законно да се прилагат на цялата ѝ национална територия, дори ако по отношение на въпросната област съществуват различия между действащите законодателства в различните части на съответната държава-членка.

3. Ако забраната за внос на стоки е допустима на основания на обществения морал и ако тя е наложена с такава цел, изпълнението на

такава забрана не може, при отсъствието във въпросната държава-членка на законна търговия със същите стоки, да съставлява средство за произволна дискриминация или прикрито ограничение на търговията в нарушение на член 36.

4. Доколкото държава-членка се възползва от резервите, които се отнасят до защитата на обществения морал, предвидени в член 36 от Договора, разпоредбите на член 234 не забраняват на държава да изпълнява задълженията си, които произтичат от Женевската конвенция от 1923 г. за пресичане на трафика на материали с непристойно съдържание и на Всемирната пощенска конвенция (подновена в Лозана през 1974 г., влязла в сила на 1 януари 1976 г.).

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 декември 1979 година.

Подписи